

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

In ko opazijo, bodo zagnali hrup, posadka bo zmedena, potniki se bodo prestrašili in inženjer zaenkrat na svoj nož niti mislil ne bo. Ko zapazijo tatvino, smo mi že davno na suhem.

»Pa treba je misliti na vse! Kaj pa če bi inženjer le opazil, da mu manjka nož z denarjem vred, če bi sicer pristali, pa nikogar ne pustili na suho — in nas preiskali?«

»Ničesar ne bodo našli! Privezali bomo medtem nož na vrvi, ga vrgli v vodo pa pritrdili vrvi zunaj ob krnu. In ko se bodo pomirili, shranemo spet nož. Res vsveden bi moral biti, kdor bi ga našel!«

»Misel ni slaba —

»No, — in potem? Kaj bomo storili, ko pridemo na suho? Nimamo konj —. Bomo peš potovali?«

»Mala reč! Našli bomo farmo ali pa indijanski tabor, tam si kupimo konje, pa jih seveda ne plačamo.«

Tramp se je nasmejal.

»Taka kupčija je seveda zelo priročna!

In kam bomo odjezdili? K tistemu jezeru?«

»Ne še! Tudi drugod še ležijo zakladi za ljudi, ki jih znajo najti in pobrati.

Zaenkrat pojdemo na Black bear river k rafterjem, ki je o njih pravil nigger, da jim nese Črni Tom denar.«

»Saj ne veš, kje točno podirajo!«

»Takega drvarskega tabora ni težko najti. Šli bomo enostavno ob reki navzgor in kjer najdemo sled podiranja, tam so rafterji.

Seveda ne bomo šli kar k njim. Počakali bomo na Črnega Toma v zasedi in mu vzeli denar pa presenetili še tudi drvarje in jim pobrali zaloge. In, mislim, dovolj dobimo, da bomo opremljeni za nadaljno pot.«

»Železniške blagajne se ne misliš lotiti?«

»O pač! Neumni bi bili, če bi se je ne! Težki tisočaki so v njej, po nje pojdemo! Pa tudi spotoma si bomo vzeli vse, kar se dá vzeti.

Takole —! Povedal sem vam, kar bi radi zvedeli. Ponoči bo dela dovolj, na spanje ne bomo utegnili misliti, zato pa sedaj lezimo!«

Trampi so plegli. Na krovu je bilo nekaj ur tiho, kdor ni bil pri delu, je drmal, le enolično ropotanje parnih strojev je motilo popoldanski mir.

Vsi potniki pa niso spali. Dva sta bedela, Veliki in Mali medved. Nepremično sta sedela na svežnju, kjer ju je našel že Droll. Na videz se nista zmenila za ničesar, pa njune bistré oči so bile vajene opazovati, vse sta videla, tudi to, da je cornel poklical črnca k sebi, da se je črncem mudil v jedilnici pa spet prisedel h cornelu. In še marsikaj druga.

Šele ko se je nagnilo solnce k zatonu in je zavel hladni prerijski veter po reki, je krov spet oživel. Potniki so prišli iz kabin. Tudi inženjer Buttler z ženo in hčerko je prišel. Stopili so k Indijancema.

Velikemu medvedu se je stemnil obraz.

Indijanec, vsaj tisti, ki ga še ni okužila »kultura« belokožcev, se ne dá plačati za usluge, preponosen je in denarja tudi ne potrebuje. Plačana usluga je za njega znak hlapčevstva, razžaljenje za svobodnega človeka. Kar stori, stori iz uslužnosti in iz prirojenega nagona ali pa, ker ga veseli nevarnost.

Veliki medved je bil prepričan, da bodo belokožci plačali sina, reči mu je mislil, da ne sme ničesar sprejeti, pogledal ga je. Pa sin je bil drugačnega mnenja. Odkimal je in zamahnil z roko, kar je pomenilo, da oče napačno presoja bele ljudi.

Mladi, še nežni in mladeniško lepi obraz mu je zažarel in oči so se mu zavetile, ko je stopilo dekletko k njemu, vzelo njegovo desnico v svoje roke in mu jo pristrčno stisnilo.

»Dober, pogumen deček si!« je dejala. »Škoda, da ne živiš blizu nas! Rada bi te imela!«

Rahla, bronasta polt njegovega obraza se je še poglobila, zardel je, zrl v dekletov cvetoči obraz ter dejal resno v slabi angleščini:

»Moje življenje bi bilo tvoje življenje! Veliki Manitou — bog Indijancev — sliši moje besede in vidi v moje srce — Manitou ve, da sem govoril resnico!«

Indijanci častijo samo enega boga, imenujejo ga Manitou, v večnih loviščih stanuje, kakor imenujejo Indijanci svoja nebesa, k njemu pride vsak indijanski junak.

Mali medved je še huje zardel.

Dekle ga je za trenutek molče gledalo, se ozrlo po materi in omahovalo, oče ji je prikimal.

»S čim naj poplačam tvoje junaštvo? Rešil si mi življenje!«

»Mali medved ne potrebuje ničesar!« je dejal mladenič ponosno. »Rešil je beli cvetlici življenje, ker mu ugaja in ker jo ima rad. Do smrti bi se boril za njo s panterjem.«

»Vem, da te ne morem poplačati —. Tudi ne smem, razžalila bi te.

Pa spomin ti dam, da boš mislil na mene. Ga sprejmeš?«

Pokimal je.

Snela si je zlat, droben prstan in mu ga nateknila.

Presenečen jo je nekaj trenutkov gledal, pa segel pod svojo prižasto odejo, si nekaj odvezal od vratu in ji dal. Štirioglato usnje je bilo, belo ustrojeno in popisano z nerazumljivimi znaki.

»Tudi jaz ti dam spomin,« je rekel. »Totem Malega medveda je, usnje samo, ne zlato. Pa če ga pokažeš, kadar bi ti pretela nevarnost od Indijancev, se ti ne bo ničesar zgodilo. Vsi rdeči može poznajo in ljubijo Malega medveda ter spoštujejo njegov totem.«

Ni vedela, kaj je totem in kaj pomeni med Indijanci, za njo je bilo darilo kosček usnja, ki ga je prejela za zlati prstan. Drugo dekletko bi se bilo nasmejalo in usnje vrnilo, pa inženjerjeva hčerka je bila predbro vzgojena in plemenitega srca, ni razžalila mladega Indijanca. Djala si je usnje okoli vratu in rekla:

»Hvala ti! Imam vsaj nekaj v spomin na tebe, ki si mi rešil življenje.«

Oči so se zableščale mlademu Indijancu.

»In tudi jaz imam spomin na tebe, ki si ljubka cvetka!«

Mati je stisnila mlademu junaku roko v zahvalo, oče pa je dejal:

»Kako naj ti plačam tvoje junaštvo? Nisem revež, pa vse, kar imam, bi ne zadostovalo za to, kar si storil. Tvoj dolžnik bom, dokler bom živel.

Le nekaj ti lahko dam. Čuvalo te bo pred sovražniki, kakor si ti čuval mojo hčerko pred panterjevimi šapami.«

Vzel je iz žepa dva nova, lepo izdelana samokresa, okrašena na ročajih z vložki iz biserovine.

»Ali ti smem pokloniti tale samokresa v spomin?«

Mali medved je vedel, kaj mora storiti. Odstopil je za korak, se vzravnaval in rekel:

»Beli mož mi ponuja orožje —. Njegova ponudba je za mene velika čast, kajti le bojvnik si smejo nositi orožje.

Sprejemem njegovo darilo! Vzel bom to orožje v roke le, kadar bo treba braniti dobre ljudi in kaznovati hudobne. Howgh!«

Indijanski howgh je poudarna beseda, ki pomeni toliko ko naš: »Tako je!« ali pa: »Tako se bo zgodilo!« Če je rekel Indijanec svoj »Howgh!«, je za njega zadeva opravljena, kar je rekel, bo storil, svoje besede ne bo nikdar snedel.

Mali medved si je djal samokresa za pas. Njegov oče, Veliki medved, pa je ginjen povedal:

»Tudi jaz se zahvaljujem belemu možu, da ni dal denarja, ki se ga daje le sužnjem in ljudem brez časti. Njegovih daril ne bova pozabila! Prijatelja bova belega moža, njegove žene in njegove hčerke!

(Dalie sledi.)

Novi učitelj.

— Mamica, sedaj pa že vem, kako se piše naš novi učitelj. Piše se Kolega.

— Kdo ti je pa to povedal!

— Slišal sem gospoda ravnatelja, kako mu je dejal: Dobro jutro, gospod Kolega!

Snažilci čevljev

izumirajo v Londonu. Pred vojno je bilo v angleški prestolici v Londonu še čez 1000 snažilcev čevljev, danes jih je komaj še 40.

Pomen tujih jezikov.

— Zakaj se je pa naučila vaša hči izgovarjati samo besedico »dac« v devetih tujih jezikih?

— Zato, da bi lahko odgovorila, če bi jo kateri tujec vprašal, ali ga hoče vzeti.

Posebna vrsta psov živi v Avstraliji.

ki se imenujejo dingo. Podivjani dingo porabi na leto za prehrano najmanj 100 ovac.

Pameten ukaz.

Na Danskem morajo nositi oni, ki so obsojeni na kazno do treh mesecev, na obrazu belo krinko, skozi katero lahko gledajo, dihaajo, jedo in pijejo, ki pa jim čisto zakriva obraz pred drugimi kaznjenci.

Jezikovni Babilon v Indiji.

Po uradni ugotovitvi je bilo v Indiji l. 1921 222 raznih jezikov in narečij. Pisav je bilo v rabi 50, od katerih poseda vsaka 200—500 pismenk, ki so povsem različne in je razumevanje posameznih narečij v pismu in tisku izključeno.

Naročite za fante,

ki se odpravljajo k vojakom. knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojake.

Cena z rudečo obrezo 18 Din. z zlato obrezo 18 Din. Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila, Maribor.